

умственно да ся расвіе наш-то отечество: но
 негово-то сѣмя, рано или късно, кога ус-
 нѣки не ше нахранѣ и сжвестѣ мнозина
 Българе, коѣто би бес него изгинали. Сѣ-
 речъ, бждещо-то добро и настояща-та бла-
 годѣрность нашихъ свотечественниковъ тря-
 бува да ободряват и поддржават сякого,
 да не престане да бжде полесен мѣлно-
 му роду, доде му дѣше сжрдце-то и му
 глѣдат очѣ-те на бялі-ат свят. Благему,
 коѣто ус учени-те Българе приима сжс
 радость такова-то благодареніе своего наро-
 да и ся трѣди да му отвѣрне са него,
 стараніем ко всему благу, що токмо тоѣ
 мѣе да му стѣри; а награжденіе са сво-
 ѣ-те трѣдове ѣска от собственна-та своя
 совѣсть и от Господа Бога, коѣто ся обе-
 щѣ, рекѣи: „приидѣте ко мне вси труждаю-
 щіеся и азъ успокою ви“. И на на другѣо мѣ-
 сто: „чѣдо, над малымъ бе вѣрен над многими
 тѣмъ поставлю видѣти в царствіе небесное.“